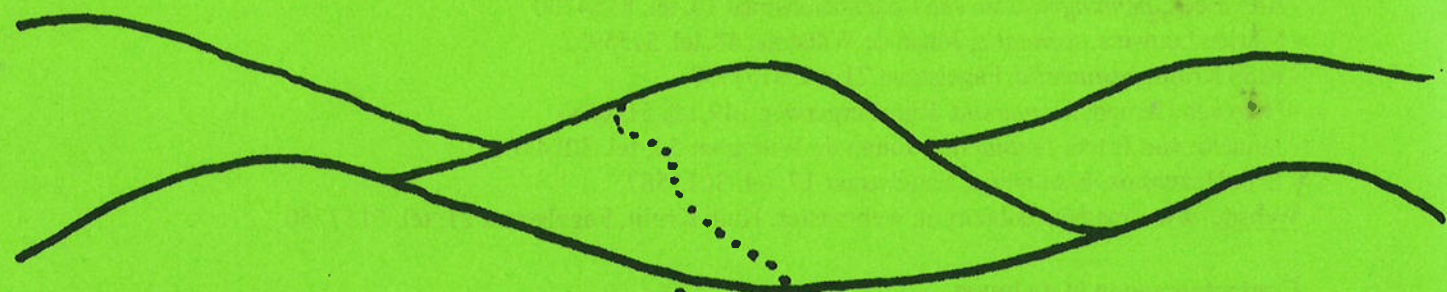

de RAADSHEER

27^e jaargang nummer 4, december 2005 een uitgave van de vereniging raadsherenbuurt

MIJL.

PALEN

Redactie Raadsheer

- Mirjam Jochemsen, *redactie-adres*, Fagelstraat 51, tel. 515 25 92
e-mailadres: m.jochemsen@tiscali.nl
- Erna Koekenberg, Fagelstraat 15, tel. 5121213
- Janny van Nieuwkoop, Van Oldenbarneveltstraat 28, tel. 5172176
- Els Roelofs, Fagelstraat 28, tel. 5176545
- Ton Staphorst, Johan de Wittstraat 52, tel. 5170264
- Omslagontwerp: Judith de Jong
- Oplage: 325 exemplaren

Vereniging Raadsherenbuurt Leiden:

Bestuur:

- Paul Kuijt, *voorzitter*, Johan de Wittstraat 51, tel. 5144197
- Alex Beek, *penningmeester*, Van Ledenberchstraat 10, tel. 5154700
- Marjan Lauwers, *secretaris*, Johan de Wittstraat 48, tel. 5155952
- Huib Kruijt, *bestuurslid*, Fagelstraat 21, tel. 5157750
- Nico van Hemert, *bestuurslid*, Rijsburgerweg 149, tel. 5120584
- Janneke van Etten, *bestuurslid*, Johan de Wittstraat 54, tel. 3014701
- Erik Hazenbos, *bestuurslid*, Fagelstraat 17, tel. 3015587
- Website: www.raadsherenbuurt.nl; webmaster: Huib Kruijt, Fagelstraat 21, tel. 5157750

Contactpersonen in de buurt

- Familieberichten a.u.b. doorgeven aan secretaris Alex Beek van het bestuur, zie boven
- Werkgroep Leidse Hout Theater: George van Eijk, *voorzitter*, Johan de Wittstraat 30, tel. 5157420
- Ver. Vrienden van de Leidse Hout: Hanneke Mooi, *secretaris*, Johan de Wittstraat 11, tel. 5652612
- Gevonden voorwerpen: Rita DeCoursey, Fagelstraat 39, tel. 5155886
- Diefstal, inbraak, ouderenhulp, informatie over onderhoud huis, verbouwen, uitwisselen gereedschap: Rob Grootenhuis, Fagelstraat 14, tel. 5154769
- Vereniging Binnenterrein OWHJ: Ad Littel, *secretaris*, Van Oldenbarneveltstraat 35, tel. 5153475
- Buurtarchivaris: vacature
- Melding wateroverlast: Rogier den Uyl, Johan de Wittstraat 41, tel. 5156974

Van de redactie

In dit nummer veel bijdragen van niet-redactieleden. Dat vinden wij leuk! We hopen op eenzelfde enthousiasme in het volgende nummer. Het thema is dan creativiteit. Dat kan u/ jij als kapstok gebruiken, maar voel je vrij om te melden wat je te melden hebt, ook buiten het thema om. (Inleveren tot 12 maart 2006.)

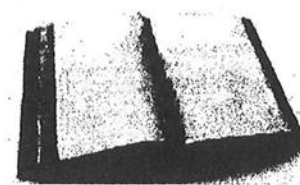
Deze laatste Raadsheer van 2005 gaat over mijlpalen. Onvergetelijke momenten van grote en kleine buurtbewoners. Mooie kinderherinneringen, doorslaggevende keuzes, leuke, spannende, verdrietige momenten die je leven een andere draai

gaven en in een onbewaakt ogenblik zomaar weer boven komen. In ieders leven zijn vele van dit soort momenten, en sommige van onze buurtgenoten zetten er iets van op papier. Daarnaast natuurlijk weer het nodige buurtnieuws. Over een nieuw gezondheidscentrum, verdwenen kippen, een afterparty en nog meer. Lees het allemaal! Een nieuwe raadfoto (Ik zie, ik zie...) is er ook.

De redactie wenst u genoeglijke feestdagen en een creatief, met veel positieve mijlpalen gemarkeerd 2006!

Inhoud

Colofon/Van de redactie	2
Van het bestuur. Met de tijd mee	3
Open brieven. Waar zijn onze kippen gebleven?	4
Beeld verwijderd uit Leidse Hout. Nog een opruimactie van de gemeente.	5
Ouwe reus geveld. Een einde maakt ruimte voor een nieuw begin...	6
Lekker eten. Afterparty, ofwel: nagenieten van een lustrumaankoop.	8
Sinte Sinte Maarten. Wat gebeurt er op zo'n kinderfeestdag áchter de voordeur?	8
Dat maak je maar één keer mee. Eigenlijk een onvergetelijk leven...	10
Gedenkwaardige dag? Een keerpunt in het leven van een kinderarts.	11
Ik zie, ik zie... Geef je ogen goed de kost!	12
Christ Kind. Knecht Ruprecht en Heilige Avond in Duitsland.	13
Estafette-column. Binnen en buiten "spelen".	14
Over de ritualisering van de tijd. Bespiegelingen bij de tikkende klok.	16
Finding nemo. Een kwestie van tijd?	17
Onze eerste, onvergetelijke Kerst in Tokio. Kerst in den vreemde.	18
Centrum BTR. Nieuwe gezondheidsvoorzieningen in de wijk.	19
Keerpunt.	20
Familieberichten en verhuizingen. Heel veel nieuwe starts.	20
Skysurfen in de speeltuin. Pret voor de oudere jeugd	21
Prikbord.	22
OPA. Oud papier actie	22

Van het bestuur

Er is weinig nieuws te melden door het bestuur. Natuurlijk hebben we Sint Maarten áchter de rug, maar dat is al weer zo lang geleden; de jaarwisseling dient zich al weer aan. Ik zou wel graag wat uitgebreider stil willen staan bij een recent plan: vernieuwing van de website.

Elke zichzelf respecterende club heeft een website. De Raadsherenbuurt dus ook. De artikelen uit de buurtkrant worden er keurig opgezet maar de informatie over de wijk is niet altijd actueel en het prikbord voor vraag en aanbod wordt nauwelijks nog gebruikt. De site ziet er inmiddels wat sleets uit. En daar willen we verandering in brengen!

Samenwerking met Vogelwijk en Houtkwartier

Houtkwartier, Vogelwijk en Raadsherenbuurt willen een professionele gemeenschappelijke website opzetten voor het Boerhaavedistrict. Het plan daarvoor is begin december ingediend bij de gemeente, met de vraag om financiële en technische hulp. Waarschijnlijk krijgen we subsidie en hebben we voor de volgende

algemene ledenvergadering (op 3 april) een mooie nieuwe website. De website voor het Boerhaavedistrict moet toegankelijk zijn voor iedereen, actuele informatie bevatten over het district en de mogelijkheid voor discussie over actuele thema's. Er komen bijvoorbeeld links naar huisartsen, kinderopvang, basisscholen, gezondheidscentrum, speeltuin, tennisclub in de wijken, en naar dossiers van de gemeente (zoals Woutertje Pieterse, Nieuweroord, en Leidse Hout). Daarnaast wordt de website van het district de portal naar de drie te vernieuwen websites van de wijken met wijkgerichte informatie zoals de buurtkrant, foto's, prikbord, koor, festiviteiten, etcetera.

Open brieven

De redactie ontving van twee wijkgenoten brieven over het verdwijnen van (een deel van) de pluimveestapel in de buurt. De eerste kwam van de familie Beukering, Rijnsburgerweg 77b, de tweede van Rob Grootenhuis, Fagelstraat 14. Wie wil reageren kan met één van dezen contact opnemen, of met de redactie.

Leiden, woensdag 9 november 2005

Geachte redactie,

Tot onze grote schrik heeft de gemeente een pluimvee ruimactie gehouden bij ons in de Leidse Houtbuurt.

Ik heb een korte belronde gehouden bij bewoners in de verschillende straten en tot nu toe heb ik nog van niemand gehoord die het daar mee eens was.

In het Leidsch Dagblad heeft van mij een stuk gestaan met ongeveer de volgende strekking:

"Als zoals u schrijft, de patiënten van het Diaconessen ziekenhuis er last van hebben is dat te zot voor woorden, die liggen er gemiddeld 5 dagen of minder en wij genieten 365 dagen per jaar van het mooie, sierlijke pluimvee.

Hoe pakken we het aan?

Het voorstel is bij de gemeente enthousiast ontvangen, want Leiden zoekt juist naar dit soort samenwerking op districtsniveau. We hopen komende weken duidelijkheid te krijgen over het geld. Daarna gaan we (met een professioneel bedrijf) snel aan de slag met ontwerp, bouw en beheer.

Dat is en blijft een mooie klus. Bewoners die willen helpen en handig zijn met websites nodigen we van harte uit zich te melden.

Namens het

bestuur:

***de allerbeste
wensen voor
2006!***

Als de gemeente wat wil ruimen, laten ze dan de meeuwen die hier niet thuis horen maar opruimen, de meeuwen die ook de kuikens van ons mooi pluimvee op eten, dit jaar hebben wij dan ook tot onze grote schrik heel weinig kuikens gezien, onze pluimvee stapel is dan ook al sterk afgenomen.

Wil de gemeente soms ook de hazen en konijnen en de enkele fazant die er ook soms loopt, ook ruimen ???

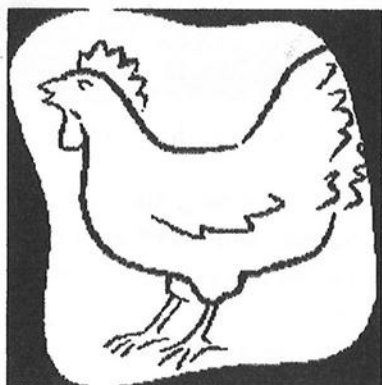
Laat de gemeente maar zorgen dat er geen ratten lopen op o.a. de Willem de Zwijgerlaan zoals ik laatst s'avonds om een uur of tien over de weg zag gaan en dat was niet waar ze aan het slopen zijn maar meer naar De Zijl."

Op dit artikel heb ik vele positieve reactie ontvangen tot behoud, c.q. het terughalen van onze mooie kippen en hanen.

Vóór eventueel weer kippen en hanen uit te zetten is het misschien verstandig om via de Raadsheer te peilen wie, en hoeveel personen in onze buurt nu eigenlijk bezwaar maken tegen ons pluimvee.

Gaarne zou ik dan ook van "onze" Raadsheer gebruik willen maken voor een kleine enquête en middels daarvan op de hoogte te worden gesteld van wat er precies leeft in de buurt ten aanzien van ons pluimvee.

Mar en Joep van Beukering"

"Leiden, 15 november 2005

Tot mijn verbijstering zag ik eind oktober in het Leids Dagblad staan dat de kippen uit onze buurt door de gemeente zijn verwijderd. Er zou over lawaai geklaagd zijn!

Ik dacht nog even om een ingezonden artikel te schrijven maar ik zag de volgende dag dat iemand anders mijn gevoelens al verwoord had.

Ik zou zeggen: sommigen hebben er misschien last van maar er zijn er toch velen (vooral kinderen) die er plezier van hebben! Komt daarover iets in de Raadsheer te staan?

Rob Grootenhuis"

Beeld verwijderd uit Leidse Hout

De gemeente Leiden was dit najaar nogal opruimerig in onze buurt. Behalve de kippen verdween er nog meer. In het Leidsch Dagblad van dinsdag 11 oktober 2005 schreef Saskia Stoelinga het volgende:

LEIDEN - De gemeente Leiden heeft gisteren een ruim twee meter hoog houten beeld van het Beeldhouwerscollectief Insteek uit het Leidse Hout verwijderd. Het beeld dat zonder vergunning zondagmiddag feestelijk op een sokkel is gezet, heeft een voorgeschiedenis. (...) Op de Nationale Parkdag mocht het collectief in het Leidse Hout een beeld uit hout hakken voor het oog van het publiek. (...) Het ontwerp met de titel 'Spa' is een krachtige arbeider leunend op een schep. (...) Brussee: „Het is een eerbetoon aan de arbeiders die in de jaren dertig het Leidse Hout met een spade hebben aangelegd in het kader van een werkverschaffingsproject. Jaren daarna werden op gezette tijden bij werkzaamheden in de grond van het park veel van die oude mooie flesjes gevonden. Ik denk dat de mannen bereid waren nog harder te werken onder het genot van een biertje.”

„Omdat ons kunstwerk op de bewuste Nationale Parkdag nog niet helemaal af was, werd het beeld met behulp van de gemeente weer terug gebracht naar het atelier. We hadden toen al de intentie om het werk na voltooiing terug te plaatsen. Iedereen was daar destijds ook laaiend enthousiast over. We hebben eigenlijk geen negatieve reacties op ons kunstwerk gehad.” Brussee vindt het vreemd dat de gemeente zegt geen illegale kunstwerken meer te gedogen. „In het Cronesteynpark

staat nu nog steeds een beeld dat ook is gemaakt tijdens diezelfde Parkdag.”

De gemeente Leiden laat weten dat over het beeld in Cronesteyn is afgesproken dat het de hele zomer mocht blijven staan. Het werk uit het Leidse Hout is tijdelijk opgeslagen. De gemeente overweegt de makers een rekening te sturen voor de verwijdering.

Ouwe reus geveld

**Marleen Bosman,
Van Oldenbarneveltstaat 27**

Wij kochten ons huis in 1989 mede vanwege de beuk. Bij de bezichtiging waren we totaal verrast door die prachtige bruine beuk midden in een stadstuin. Wat voor velen misschien een nadeel zou zijn was voor ons een groot pluspunt. De beuk gaf ons een bosrijk gevoel en altijd schaduw. Keerzijde was wel dat er in de beschutte tuin niet zo veel wilde groeien en dat we relatief weinig zon hadden. Wij vonden de beuk op z'n mooist bij het ontluiken in mei vanwege de prille bruine kleur. De bladeren werden daarna altijd snel donker.

De afgelopen jaren was het ons en ook buurtgenoten opgevallen dat de beuk wat kaler werd. In verband daarmee hebben we al een paar jaar geleden iemand van de gemeente laten komen om de beuk te inspecteren. Er bleken meerdere beuken in een matige conditie te verkeren vanwege grote weersveranderingen en er leek toen niets aan de hand te zijn. In 2004 groeide er ineens een hele grote paddestoel aan de voet van de stam. Ook toen hebben we er iemand van de gemeente bijgehaald, die de paddestoel heeft meegenomen voor onderzoek.

De beuk in volle glorie

In die fase is er bij de gemeente iets misgegaan, want ons werd te kennen gegeven dat het om een onschade-lijke soort zou gaan. Toen er dit jaar nog veel grotere paddestoelen opkwamen dan het jaar daarvoor hebben we voor de derde keer contact opgenomen met de gemeente. Dit keer kwam er iemand langs die echt verstand had van bomen (en paddestoelen) en dan ook direct alarm sloeg. Volgens hem was de beuk aangetast door de reuzenzwam, wat het einde van de boom zou betekenen. Op zijn advies hebben we een gespecialiseerd bedrijf ingeschakeld, dat dit oordeel helaas moest bevestigen.

De situatie was nogal alarmerend, want de beuk zou in slechte conditie verkeren en daardoor “windworp” gevoelig zijn geworden. Naar aanleiding van het opgemaakte rapport heeft de gemeente via een spoedprocedure een kapvergunning afgegeven, waarna wij het reeds ingeschakelde bedrijf opdracht hebben gegeven de beuk te kappen. Het kappen is velen niet ontgaan. Nadat de straat door de gemeente was afgezet is met behulp van een enorme torenkraan door een aantal (acrobatische) mannen de

monumentale boom beetje bij beetje met enorme kettingzagen geveld. Wat restte was een "ontzielde" tuin!

We hebben erg moeten wennen aan het grote kale gat. Dat geldt ook voor veel buurtgenoten. Gelukkig staat er verderop nog een prachtige eik die tot voor kort aan ons zicht was onttrokken. We hebben nu een totaal andere tuin en vragen ons -net als een aantal achterburen- af waar en hoe lang we in de zomer zon zullen hebben en wat er niet allemaal in de tuin zal kunnen gaan groeien. Heeft ieder nadeel dan toch z'n voordeel?

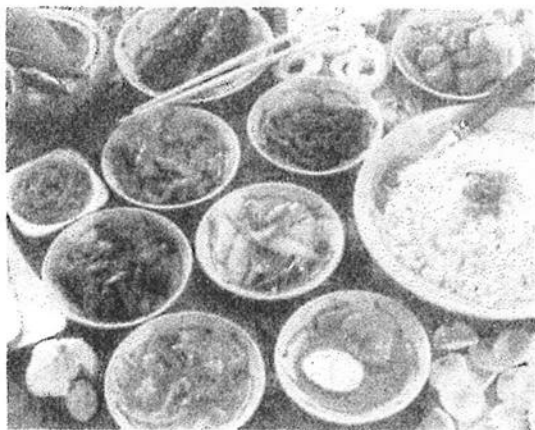
De reus is geveld

Foto's: Jeroen Hiemstra

Lekker eten

René en Yvonne Verdonk
Warmonderweg 21

Bij het feest voor het 80-jarig lustrum van de buurt hadden wij bij de veiling ons oog laten vallen op een Indische rijsttafel die door Carol van Leeuwen gekookt zou gaan worden. Er waren diverse bidders die interesse hadden maar na enige tijd flink bieden, mochten wij ons eigenaar noemen. Saskia en Nico van Hemert hadden de rijsttafel ook graag willen kopen en op voorwaarde dat ze voor onbepaalde tijd heel erg aardig tegen ons zouden zijn besloten we dat zij met ons mee mochten eten. Het duurde wel even voordat we een afspraak met de kokkin maakten maar 19 november was het zover. Carol kwam begin van de avond binnen met een hele hoop pannetjes. Ze dekte eerst de tafel met Indische placemats en servetten en begon daarna te redderen in de keuken. In haar eigen keuken had ze al van alles voorbereid, dus hoefde ze bij ons slechts nog wat laatste dingen af te maken. Wij keken toe en genoten van de geuren die het hele huis in bezit namen. Heel andere geuren dan gewoonlijk, want bij ons ruikt het meestal naar 'hond-die-zojuist-uit-de-stinkslot-komt'. Na ongeveer een kwartiertje kwamen er allerlei gerech-
tjes

op tafel te staan. We kunnen helaas niet alles meer benoemen maar wat we te eten kregen was ondermeer: risolles gevuld met

garnalenragout, rendang, gado gado, maiskoekjes, omelet gevuld met een gekruid gehakt, een smoorgerecht van kip, spekkoek, rijst en nog een heleboel andere erg lekkere dingen. Carol reisde intussen af naar huis om zuurkool te gaan eten. Wij vonden het zo lekker dat we haar hebben aangeraden een cateringbedrijf voor Indisch eten te beginnen, want dan kunnen we wat vaker genieten van haar kookkunsten.

Sinte Sinte Maarten...

Ton Staphorst

Op 11 november herleefde Rob de Nijs in oude glorie. Ooit gaf hij opdracht om een kaars voor je raam te zetten, ten teken dat je op iemand wachtte. Deze keer kwam de opdracht niet van de heer De Nijs, maar kwam er een vriendelijk verzoek van buurtgenoten om kinderen te voorzien van lekkernijen. Dit alles om te gedenken dat ergens in de Middeleeuwen een krijgsman, Maarten genaamd, zo edelmoedig was om de helft van zijn mantel te schenken aan een arme bedelaar. Maarten werd heilig verklaard.

Ik besloot het voorbeeld van Maarten te volgen, maar dan anders. Ik hoefde niet zo nodig heilig te worden verklaard; wie zit er anno 2005 nou op een Sint Ton te wachten? Maar te worden verleid door jeugdig gezang sprak mij wel aan. Op de valreep dacht ik aan de inkoop van versnaperingen. Bij een supermarkt schafte ik twee balen aan met in totaal 30 zakjes chips. De ervaring leert dat kinderen gelijk een horde sprinkhanen op je af komen; mijn voorraad moest genoeg zijn. Om nauwelijks zes uur ging de bel. Het eerste groepje kinderen stond, gewapend met lichtgevende lampionnen, als aan de grond genageld. Van spanning konden ze geen woord uitbrengen. Gelukkig konden

de begeleidende ouders dat wel en zelf zong ik uit volle borst mee. Na dit groepje kwamen er heel veel meer groepjes. Hun muzikale prestaties liepen nogal uiteen. De één zong twee liedjes, uit het hoofd, de ander had een partituur bij de hand, de derde schreeuwde het al uit voordat ik open deed en de vierde loerde naar mijn voorraad die inmiddels al aardig was geslonken. Inderdaad, na een half uur was ik door de chips heen. Voor de zekerheid had ik nog wat chocoladegeld bij de hand en dat was gelukkig ook goed voor een minuut muzikaal genot.

Ik heb erg genoten van een jongetje, drie turven hoog, dat helemaal in trance meeliep met grotere kinderen; hij vergat zijn buit aan te pakken, ik kon de welverdiende chips ternauwernood in zijn knuistjes stoppen.

Het was al met al een bijzondere happening. Leuk dat oude gebruiken in ere worden hersteld. Voor volgend jaar zal ik mijn voorraad moeten verdubbelen, chips wel te verstaan, want kaarsen heb ik genoeg!

Toevoeging (Els Roelofs):

Merel en Jeroen lopen niet mee op Sint Maarten. Wat zij altijd doen is naar de deur rennen iedere keer dat de bel gaat (en dat is vaak). Naar de lampionnen kijken en naar de liedjes van hun vele buurtgenootjes luisteren. En dan snoepjes en mandarijntjes uitdelen. Dit jaar waren ze niet thuis om die tijd, driekwart van ons gezin was elders. Vader Maarten was er wel.

Het lichtje was niet aan, maar dat maakte niets uit. Er was genoeg snoep om uit te delen. Volgend jaar willen Merel en Jeroen nou eens meelopen. Dus op naar Sint Maarten in 2006!

Foto's: Jeroen Hiemstra

Dat maak je maar één keer mee

Janny van Nieuwkoop

Hoe ouder je wordt, hoe meer "onvergetelijke momenten" je probeert te onthouden.

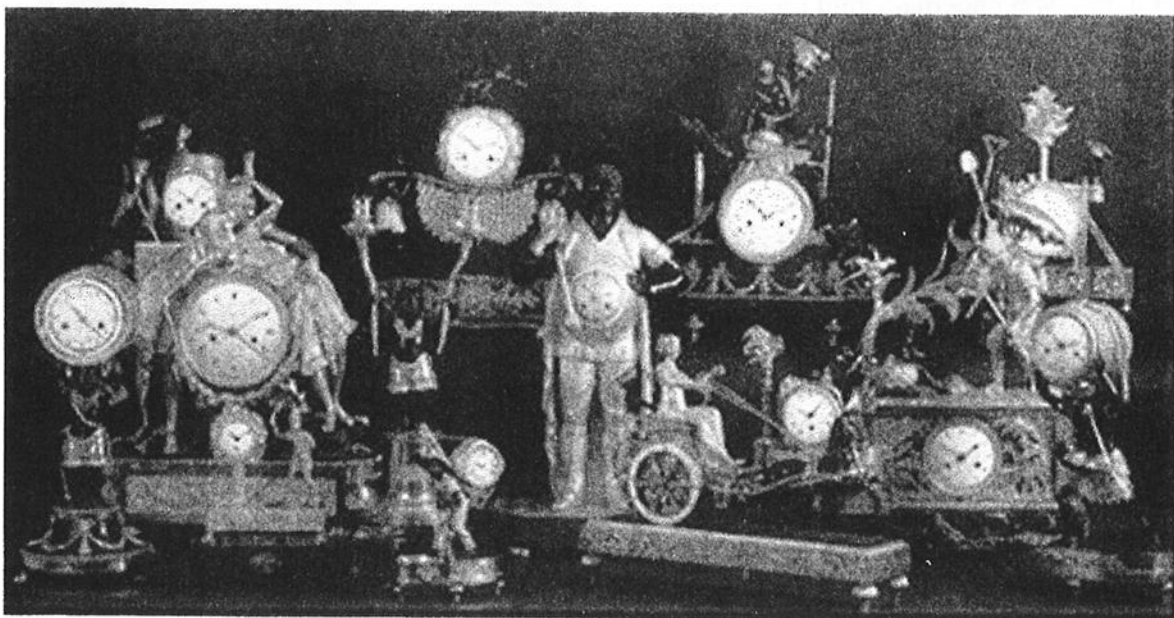
Er zijn er zo veel. Mooie en verdrietige.

Van de goede vergeet ik nooit het moment waarop er ineens een broertje of zusje in de wieg lag. De dag waarop ik 3 jaar werd en een prachtige strik in mijn vlechten kreeg. De dag waarop ik eindelijk dat lange haar mocht afknippen. Het moment waarop op Nieuwjaarsdag na de preek de dominee - mijn vader - werd toegezongen "Dat 's Heren zegen op U daal" en dat hij daar à l'improviste een prachtig dankwoord op sprak. Het moment waarop ik geslaagd was. De plechtige eed die ik zwoer om geheimhouding te betrachten in mijn beroep. De eervolle momenten waarop ik getuige was bij het huwelijk van een broer of de baby van mijn zusje mocht dragen bij de doop. Het moment waarop ik de koopakte tekende van het eigen huis. Het champagne-ontbijt op de dag Marjan en ik naar de notaris gingen om onze relatie te bezegelen.

Ook momenten van verdriet zijn in het geheugen gegrift. Het overlijden van mijn moeder, mijn schoonmoeder en mijn oudste broer. Van familieleden, vrienden, collega's en buurtgenoten. Momenten waarop een geliefde te horen kreeg dat hij of zij een kwaadaardige ziekte had en misschien daar niet meer van zou genezen. Momenten van machteloze woede om onrecht. Het moment waarop een merel in de schaduw van de buxusheg lag te sterven. Of waarop dat piepkleine baby-musje uit het nest onder de dakgoot van ons huisje in Delden te pletter was gevallen en z'n moeder helemaal radeloos maar bleef roepen.

Dergelijke onvergetelijke momenten heeft iedereen en ze kunnen bij herhaling voorkomen.

Maar er zijn dingen, die eenmalig zijn, zoals het 36 jaar achter elkaar werken bij één en dezelfde werkgever. Dat heb ik op de dag dat ik dit schrijf - 1 december 2005 - afgerond. Op 16 november 1969 kwam ik in dienst bij het toenmalige AZL en op

16 november 2005 nam ik afscheid van het huidige LUMC. Beide data waren het begin van een nieuw tijdperk. Beide data zijn onvergetelijk. En weet U, wat daaraan zo bijzonder is? Dat ik ze gevoelsmatig niet indeel bij blijde of droevige herinneringen. Ze zijn er gewoon.

Gedenkwaardige dag?

Mariska Eyck, Rijnsburgerweg 75

De redactie van de Raadsheer vroeg of ik misschien iets wilde schrijven over mijn laatste werkdag als arts, voordat ik voor de volle 100% de switch zou maken naar de kunst. Poeh, dacht ik, nooit meer aan gedacht, was het wel zo gedenkwaardig? Maar hoe langer ik er over nadenk, hoe meer ik weet dat het een belangrijke dag was.

Bijna vijf jaar werkte ik als kinderarts in Curium (academisch centrum voor kinderen en jeugdpsychiatrie) op verschillende afdelingen, maar vooral in de kliniek, waar kinderen worden opgenomen. Ik vond het werk leuk, inspirerend, soms moeilijk, vaak treurig, maar ook altijd heel druk. En de laatste tijd voelde het werk vaak als in strijd met wat ik nog meer wil van dit leven.

Als een echte vrouw van deze tijd wil ik namelijk alles: een goede moeder zijn, een bloeiende carrière, een goedlopend huishouden, een leuk sociaal leven, hobby's enzovoort enzovoort.

En vooral wil ik kunstenaar zijn. Dat ben

ik eigenlijk mijn hele leven al, maar de drang om te maken en het gevoel daar geen tijd meer voor te hebben werden steeds heftiger.

Jarenlang kwam dit dilemma keer op keer de kop opsteken. Twijfel alom. Kon ik echt een punt zetten achter mijn andere vak, het dokter-zijn vaarwel zeggen? Ik hield ervan, heb er jaren en jaren voor gestudeerd. Voor ik eindelijk aan mijn studie kon beginnen, ben ik eerst drie keer uitgeloot en moest ik mijn atheneum-A ombouwen tot een atheneum-B diploma. Ik ben niet zomaar dokter geworden, daar heb ik veel voor moeten doen. Kon en mocht ik dat wel op de helling zetten en wat anders gaan doen? En bovendien zou ik de patiënten en mijn collega's missen. Vele gesprekken werden eraan gewijd en vele nachten lag ik wakker.

Uiteindelijk riepen de kunst en het gezin harder. Ook die hadden recht gehoord te worden. En dus ging ik na veel wikken en wegen mijn baan opzeggen, stoppen met arts-zijn, misschien wel voor altijd. Met een brok in mijn keel vertelde ik het de mensen op het werk. Er werd met teleurstelling, maar zeker ook met begrip op gereageerd.

En dan die allerlaatste dag! Al het werk is gedaan, mijn taken overgedragen aan opvolgers, brieven gedicteerd, van patiënten en hun ouders afscheid genomen. Ik pak mijn spullen in. Ik zwerf door de gebouwen, maak hier en daar een praatje en heb voor het eerst geen haast. Ik trakteer op vetmakend snoep. Als dokter van de eetstoornissen-unit mag dat wel, vind ik. Het is moeilijk om afscheid te nemen van mensen waarvan ik hoop ze weer tegen te komen, maar waar het er bij de meesten wel niet van zal komen. Ik lever mijn mobiel in, dat gehate apparaat, dat mij soms zo deed schrikken als het

midden in de nacht afging. Met het afgeven ervan ben ik opeens niet meer echt daar, niet meer bereikbaar, niet meer verantwoordelijk. Help, ik heb het gevoel dat ik mijn leven inlever, maar even later gaat dat over in het gevoel dat ik het juist terugkrijg en dat was toch de bedoeling, nietwaar.

Uiteindelijk bel ik Gerard, mijn lief, om te helpen sjouwen, maar natuurlijk meer als steuntje in de rug. De auto is vol, mijn hart ook. Tranen en uitbundige blijheid ('Yes, I did it!!') wisselen elkaar af.

Thuisgekomen laden we alles uit. Ik vraag me af wanneer ik het ga opruimen en of ik ooit weer iets dergelijks zal meemaken. We halen de kinderen uit school en ik ga me optutten voor de afscheidsreceptie in het Witte Huis. Daar word ik gepast aangeschoten. Het is klaar en het is goed zo!

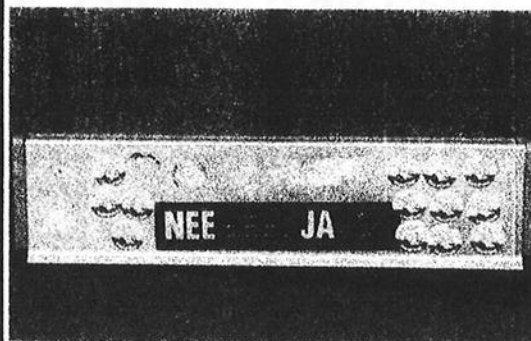
Ook is het goed om dit stukje te schrijven. Al die jaren vormen een verleden, een leven, en zijn uiteraard gedenkwaardig, evenals mijn laatste werkdag.

Nu, een aantal maanden later voel ik me goed met mijn beslissing. Ik ben kunstenaar, maar ook nog steeds een dokter. Dat blijf je voor het leven. Misschien kan het ooit weer eens allebei. Maar nu even niet. Het gezin bloeit, de kunst groeit en ik ook. Ik voel me niet meer vastzitten in een te krap pak van tijd. Mijn gang is mijn galerie geworden en vult zich met mijn kunstwerken. En als je dat wilt zien, ben je van harte welkom!

Mariska Eyck, kunst&kado,
Rijnsburgerweg 75, 071-5172123 / 06-52078744
(geopend: vrijdag en zaterdag 12-17 uur en op afspraak)

Ik zie, ik zie ...

...wat jij niet ziet. Of zie jij het ook? Dit is de tweede aflevering van deze rubriek, met een nieuwe zoekfoto van een plekje in de Raadsherenbuurt. Aan u/jou de opgave erachter te komen waar de foto precies gemaakt is. Geef je oplossing vóór 10 februari 2006 door aan de redactie (adressen zie pagina 2).

Helaas hebben we voor de vorige foto geen oplossing binnengekregen. Hij was dan ook wel een beetje gemeen. Het was namelijk een trucfoto, zoals die een paar decennia geleden werd gebruikt door de LOI. Dit instituut huurde toen het pand op de hoek Rijnsburgerweg/Johan de Wittstraat en zette de foto in voor promotiedoeleinden. Er staan stukjes Rijnsburgerweg en stukjes Johan de Wittstraat op, op een kennelijk sjiek ogende manier aan elkaar geplakt.

De foto van deze keer is een eerlijk plaatje, dus geef je ogen de komende tijd goed de kost. Degene die de goede oplossing heeft staat een eervolle vermelding in de Raadsheer te wachten!

Christkind

Hoe ik als kind in Duitsland Kerstmis vierde

Gesine Emmer, Van Beuningenlaan 32

De harten van Nederlandse kinderen kloppen vol verwachting bij de gedachte aan Sinterklaas en Zwarte Piet. Mijn Duitse kinderhart klopte van verwachting bij de gedachte aan het "Christkind" (Kindeke Jezus). Want in mijn jeugd werden de jaarlijkse cadeautjes niet door Sinterklaas maar door het "Christkind" gebracht, en niet op 5 december maar op Heilige Avond.

Inmiddels heeft de kerstman in vele gezinnen deze taak overgenomen en herinnert alleen de Christkindmarkt nog aan de traditionele rol van het "Christkind". Het is natuurlijk ook moeilijk te begrijpen hoe zo'n nieuwgeboren kindje - zelf als de engelen helpen - al de cadeautjes zou kunnen dragen. Het valt te betwijfelen of Martin Luther een wijs besluit nam toen hij de heilige Nicolaas per decreet verving door het "Christkind".

In ons katholieke gezin was Sint Nicolaas geen onbekende, maar hij speelde een bijrol. Hij kwam - ongezien - op 6 december onder begeleiding van zijn dienaar, knecht Ruprecht, en vulde van tevoren klaargezette speciale borden met lekkers: koekjes, marsepein, noten en vruchten. Knecht Ruprecht had een blanke huid maar ging in het zwart gekleed. Hij had een garde voor stoute kinderen en een zak met snoepgoed voor lieve kinderen. Dit beeld kenden wij echter alleen van de liedjes die wij thuis zongen. Nooit zagen wij die twee door de straten wandelen of op huisbezoek komen. Later, op mijn katholieke kostschool, kwamen die twee wel in eigen persoon op visite en lazen ze uit een dik boek de 'misdaden' van de stoute kinderen voor.

Kerstmis was anders. Er ging een lange voorbereidingstijd aan vooraf, de Adventstijd. Die begon op 1 december. Voor het aftellen van de dagen tot kerstmis hadden wij kinderen een adventskalender, waarvan wij om de beurt dagelijks een deurtje mochten openen. Er verscheen een adventskrans van dennengroen met vier dikke kaarsen op tafel in de woonkamer.

Iedere avond als het donker werd gingen wij eromheen zitten en zongen adventsliederen (in Nederland vooral bekend van het Weihnachtsoratorium.)

In de eerste week van december bij het licht van één kaars, in de tweede week van twee kaarsen. Als de vierde kaars aangestoken werd was het al bijna Heilige Avond.

Tot in de middag was 24 december een gewone werkdag, waarop mijn moeder alle voorbereidingen voor de kerstmaaltijd voor de volgende dag trof en wij kinderen - toen wij al groter waren - de kerstboom optuigden en het kerststalletje opzetten. De kerststal stond in een wijds landschap van mos en dennentakken met een kudde schapen (met echte wol!), vele herders en zwevende engelen. In de stal werd echt stro gebruikt voor de kribbe, de os en de ezel. Voor de kerstboom hadden wij echte kaarsjes, en ieder jaar dezelfde kerstballen, sterren van stro, en vogeltjes, engeltjes en klokjes van gekleurd glas. Wij konden wel huilen als er één brak.

Als het donker werd moesten wij kinderen op de gang wachten tot een glazen belletje in de woonkamer klonk. Dan ging de deur

open, en wij mochten binnenkomen. Het was donker in de kamer, alleen de kaarsen aan de kerstboom brandden en het raam stond op een kiertje. Het werd meteen gesloten toen wij binnen waren. Volgens mijn ouders waren het "Christkind" en de engeltjes net naar buiten gevlogen, nadat ze de cadeautjes op de tafel hadden uitgesteld. Dan moesten wij kerstliedjes zingen, eindeloos. Het kerstverhaal werd niet voorgelezen, want dat hoorden we later in de kerk wel. Pas daarna mochten wij de cadeautjes uitpakken en spelen. Om 10 uur 's avonds gingen wij naar de kerk en de volgende ochtend nog een keer.

Tussen de middag was de uitgebreide kerstmaaltijd met kalkoen. In de meeste gezinnen was en is de Heilige Avond voor het gezin en de eerste en tweede kerstdag voor de familie. Maar onze familie woonde ver weg en daarom bleven wij alle dagen thuis. De kerstboom en de kerststal bleven staan tot Driekoningen (6 januari) en iedere avond in de schemering werden de kaarsen aangestoken en kerstliederen gezongen. Op 6 januari werd alles opgeruimd, tot grote opluchting van mijn moeder, die meer dan genoeg had van de rommel.

Estafette-column

Binnen en buiten spelen

Merel en Jeroen Hijzelendoorn

Snoephuisje

We hebben thuis een snoephuisje gemaakt. We hebben hem gemaakt van: cake, speculaasjes, pepernoten, tumtummetjes, mentos, roze koeken, engelse drop en nog veel meer. We hebben er een voor- en achtertuin bij gemaakt.

Hoe maak je een snoephuisje?
En wat heb je nodig?

1. 1,5 cake
2. glazuur (poedersuiker met water)
3. speculaasjes
4. pepernoten
5. saté prikkers
6. heel veel gekleurd snoep!

1. Maak een basis van het huisje door de hele cake doormidden te snijden. Leg de 2 stukken naast elkaar.

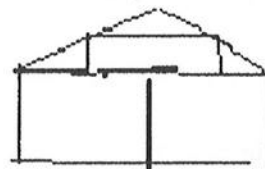
Het andere stuk cake dat je over hebt gebruik je nu.

2. Snij dit overlangs door de helft, en leg die midden op de andere stukken cake. Uit de andere helft snij je een dakpunt. Leg deze bovenop.

3. De twee driehoekige repen cake die je over hebt zijn de zijkanten van het dak. Leg alle stukken op elkaar (zie plaatje), en prik ze vast met saté prikkers.

4. Nu kan je met het versieren beginnen. Plak alles vast met glazuur.

Tip: gooi als je klaar bent wat poedersuiker over je huisje heen (dat lijkt net sneeuw.)

Gemaakt door: Merel Hijzelendoorn

Leren fietsen

(Verteld door Jeroen Hijzelendoorn)

't Begon bij het opstappen. Met een sjaal om m'n middel (als houvast voor moeder die meerende).

Het opstappen ging nogal moeilijk, en het fietsen ging best.

Met het opstappen kon je er steeds bijna afvallen, want dan moest je heel snel op de trappers duwen. Als ze niet goed stonden viel je bijna om.

Als ik langs de muren van de school kwam, was er een raampje waar de jongens voor zaten, en toen ik het kon staken ze hun duim op! (Er was ook een raam waarachter altijd de leerkrachten zitten en de hele straat kunnen overzien. Zij hebben het van dag tot dag goed kunnen volgen. En staken ook hun duimen op!)

En de eerste keer toen ik 't een beetje kon, ging ik bijna tegen de schoolmuur aan.

Het duurde één week en één dag, en toen kon ik fietsen, zonder sjaal!

En mijn vader en mijn moeder waren ook heel blij!

Ik kan het nu nog niet helemaal, maar wel een beetje. Want ik kan nog niet door de hekjes van het paadje naar school zonder af te stappen.

Toen ik het kon was ik heel erg blij! En ik ga nu al best hard!"

EINDE

Nogmaals Helder zien

In de vorige Raadsheer zijn de laatste regels van het artikel 'Helder zien' weggevallen. Er moest staan:

"Iemand die het, zoals zij [Tanya -red.], ruim zeven jaar uithoudt als eerste vrouwelijke groepsmanager van het rijdend personeel bij de Haagse Tramweg Maatschappij, en het voor elkaar krijgt daar als zeer gewaardeerd

collega te vertrekken, moet van goeden huize komen!

Misschien wilt u wel een consult. Dat kan. U kunt Tania bellen op nummer 5233047. Als u haar niet thuis treft kunt u haar antwoordapparaat inspreken, dan belt ze u graag terug.

Over de ritualisering van de tijd

Ad. Littel, Van Oldenbarneveltstraat 35

De drie dimensies waarbinnen ons bestaan als mens feitelijk kan worden aangetoond, hebben maar weinig waarde zonder de vierde dimensie: die van de tijd. Leven en alle processen die daarbij horen, zoals leren, ouder worden en doodgaan, dingen maken, reizen, ja zelfs dit stukje schrijven, zijn alleen mogelijk bij de gratie van tijd. Daarmee is die tijd in feite de belangrijkste betekenisgever aan ons bestaan.

Geen wonder dat ieder mens, ongeacht de eeuw en de cultuur waarin hij leeft, ook de dimensie tijd actief betekenis geeft door hem te ritualiseren, door hem dus niet alleen nauwgezet te meten in verband met het vastleggen van gebeurtenissen als geschiedschrijving, en het plannen en uitvoeren van daden, maar ook door zijn verloop te markeren met hoogtijdagen.

Alle culturen kennen zulke hoogtijdagen, aangezien deze tevens de functie hebben van de bevordering van de gemeenschapszin, een voor de menselijke samenleving onontbeerlijk bindmiddel (dat vaak tezelfdertijd dient tot het maken van een verschil met andere samenlevingen). In de westers-christelijke cultuur overheersen twee groepen hoogtijdagen: de persoonlijke (gedenking van geboorte, huwelijk en dood) en de collectieve (de christelijke jaarwisseling, de bijzondere momenten uit het leven van Jezus, en bij de Katholieken de vastentijd en de Maria- en heiligen-dagen).

Praktijk is altijd geweest, dat hoogtijdagen een combinatie waren van een herdenking en een feest; de historische aanleiding is daarbij het alibi, terwijl de vormgeving het onalledaagse is, het sleurdoorbrekende, het feestelijke. Zij - die vormgeving dus - stelt mensen in staat om eens uit de sleur van de alledaagse bekrompenheid en beklemmendheid te treden.

Ik doe hieraan evenwel niet mee. Niet alleen heb ik sedert mijn compromisloze secularisatie in 1967 geen behoefte aan christelijke hoogtijdagen met feest (waaronder ook de christelijke jaarwisseling), maar ook heb ik een diepge-wortelde aversie tegen feesten als zodanig: de uitzinnigheid, de liederlijkheid en daarmee vaak ook de banaliteit en onwaardigheid van 's mensen gedragingen zijn voor mij excessief mensontluisterend en mensonterend.

Bovendien: hoezo sleur, die nodig moet worden doorbroken? Het leven is toch een dagelijkse, hectische potpourri van professionele uitdagingen en onverwachte sociale plichtplegingen en kansen. En het collectivisme is immers in de afgelopen drie decennia in belangrijke mate vervangen door het individualisme.

Gemeenschapszin ware derhalve met mate te eleveren of te incuberen.

Wat ken ik dan wel waarde toe? Welnu, dat is het herdenken van de aantoonbaar bijzondere momenten in de tijdspanne van het zonnejaar: meer bepaald de zonnewendes, de seizoenen, de maanstonen (13 in een omloop van de aarde om de zon), en bepaalde historische zaken in je eigen leven of in de geschiedenis van jouw landstreek. Voor iemand met beperkte vaardigheden om daadwerkelijk feestelijk te vieren (voor mij dus), zijn al deze momenten echter toch in hoofdzaak cerebrale ritualisering van de tijd. Maar misschien zal ik dan toch ooit zonder al te veel reserve een lezing bijwonen over de ruimere historische betekenis van de bevrijding van Leiden in 1574. En als u bij de gelegenheid van de 3-oktoberherdenking toch liever kiest voor haring in een draaimolen, dan moeten we onze verschillen maar pogen te respecteren.

Finding nemo?

Eén van de hoogtepunten voor de redactie van de Raadsheer is altijd weer het bijeen sprokkelen van ideeën om de volgende Raadsheer te vullen. Het gezamenlijk brainstormen leidt steeds weer tot een nummer dat goed gevuld is en dat volgens ons voldoet aan de eisen die aan een buurtkrant mogen worden gesteld. De ene keer is het resultaat wat aardiger dan de andere, maar ach, dat hoort erbij.

Maar als de redactie alléén moest zorgen voor de invulling van een gekozen thema, dan zou er sprake zijn van egotripperij. En dat willen we niet. De Raadsheer is immers een periodiek voor en door de buurtbewoners. Dat laatste, het door de bewoners, is niet altijd even makkelijk te realiseren.

Wij vinden het leuk dat er af en toe spontaan een bijdrage binnenkomt. Dat mag wat ons betreft best wat vaker gebeuren! Daarnaast zijn er gelukkig altijd wel buurtgenoten die bereid zijn om op verzoek een bijdrage te leveren aan de uitwerking van het gekozen thema. Helaas komt het ook wel voor dat iemand iets

toezegt maar niet nakomt, of gewoon geen sjoerge geeft. Dat is vervelend: het levert voor de redactie irritatie en verspilde energie op. Bovendien komen dan de inhoudelijke accenten in de Raadsheer anders te liggen dan ons voor ogen stond. En dat is jammer, vinden wij. Maar wie zijn wij?

Bij het verscheiden van het jaar is voor eenieder de periode aangebroken van reflectie: wat ging goed, wat kan beter?

Misschien voelt u zich aangesproken, herinnert u zich een toezegging of een verzoek, en wilt u alsnog een bijdrage leveren, in welke vorm dan ook. Het lijkt ons aardig om met die inhaalslag een nummer samen te stellen. Reacties, in welke vorm dan ook, zijn van harte welkom. Het hoeft niet gelikt, en met eventuele fouten of kromme zinnen weten wij wel raad. Het thema voor de volgende keer, creativiteit, geeft volgens ons aanknopingspunten genoeg voor iedereen!

de tijd

verglijdt

verwaait

als wind

licht uitgezaaid

in eeuwigheid

mck

Onze eerste, onvergetelijke Kerst in Tokio

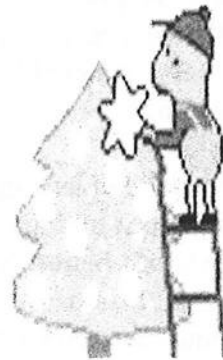
Jeroen Hiemstra, Fagelstraat 15

De omschakeling van mijn beschermde lagere school leventje was groot toen ik op 11-jarige leeftijd met mijn ouders en zusje vanuit Nederland naar Tokio, Japan, verhuisde. Mijn vader was daar voor zijn werk naartoe uitgezonden. Wij kinderen bezochten er een internationale school op christelijke grondslag. Alles was dat eerste jaar behoorlijk anders voor ons, de lange reis naar school, in uniform, andere talen, en zo ook ons eerste Kerstfeest. Op St. Mary's International School, de jongensschool die ik zelf bezocht, werd er wel het nodige gedaan aan Kerstmis en ook op de school van mijn zusje. Op mijn school werd altijd een kerstconcert gegeven, mijn zusje speelde Maria in het kerstoneelstuk op haar meisjesschool. Verder waren de voorbereidingen bij ons thuis redelijk Hollands, hoewel ik mijn vader later terug in Nederland nooit meer zelf een kerstbrood heb zien bakken.

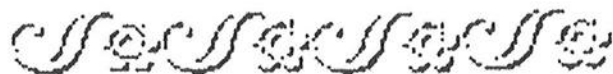
De kerstbeleving bij de Japanners ligt zeker anders. Japanners zijn voornamelijk boeddhistisch en/of shintoïstisch en slechts 1% van hen is christen. Door westerse, vooral Amerikaanse invloeden, en natuurlijk gestimuleerd door de commercie, zijn de winkels al vroeg in kersttooi. Het geven van kerstcadeautjes was toen (1975) al aardig populair aan het worden, en eindejaarscadeautjes zijn in Japan sowieso traditie; bij de *bonenkai* (nieuwjaarsfeesten), als bijna iedereen een week vakantie heeft, horen ook cadeautjes voor de familie.

Terug naar onze eerste Kerst in Tokio. Mijn grootouders kwamen ons in die periode bezoeken en zonder een echte kerstboom en dennengeur in huis zou onze Kerst niet compleet zijn. We gingen op zoek, maar dat was niet eenvoudig. Bonsai

boompjes waren nog wel te vinden, verder konden we van die (toen nog) erg lelijke kunstbomen kopen, maar daar wilden wij niet aan. Het werd een ware speurtocht door de hele familie om een echte, plafond rakende boom te vinden. Tot we in een achteraf straatje in de wijk Hiroo een bloemenwinkel vonden die echte bomen verkocht. Met de hele familie trokken we ernaartoe, mijn grootouders inclusief. De keus was beperkt, maar toch vonden we een mooi, groot exemplaar waardig genoeg om onze eerste Kerst in Tokio te sieren. Ik merkte toen dat de kosten van levensonderhoud echt wat hoger lagen dan in Nederland; mijn vader gaf geen krimp toen hij de prijs van deze boom hoorde: ichi man (10.000 yen, omgerekend zo'n 100 euro, maar dan wel een boom met kluit!

Dat eerste jaar leerden wij ook dat de Japanners alleen op 25 december vrij zijn als Kerstmis op een zondag valt. Mijn vader werd die Kerst gewoon op kantoor verwacht en Japanse kinderen gaan gewoon naar school, iets dat vooral voor mijn gereformeerde grootouders uit Nederland moeilijk te begrijpen was. Vol verbazing liepen ze op eerste Kerstdag door onze wijk, alle winkels waren open! Het kerstdiner en ons bezoek aan de kerk die avond waren er echter niet minder feestelijk om. Uiteindelijk heb ik met mijn familie bijna zeven jaar in Tokio gewoond en er al die jaren met veel plezier Kerstmis gevierd.

Centrum BTR (Bijzondere Therapie Ruimte)

Cecile Röst, Rijnsburgerweg 109

De afgelopen maanden is er flink verbouwd aan het pand Rijnsburgerweg 95, dat vanaf januari Centrum BTR gaat huisvesten. Het centrum zal zich vooral bezighouden met wijkgerichte gezondheidszorg, en daarbij hecht gaan samenwerken met ondermeer Gezondheidscentrum Hebe.

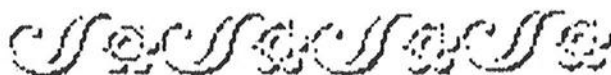
U kunt straks in centrum BTR terecht voor fysiotherapie en manuele therapie voor kinderen en volwassenen (ook zonder verwijzing van uw arts), voor oefentherapie Cesar, psychologische hulp, voedingsadviezen, medische trainingstherapie en revalidatie na operaties of bij chronische aandoeningen. Daarnaast is in het pand ruimte voor lezingen, vergaderingen en workshops en komt er op de tweede verdieping een ontspanningsruimte, compleet met sauna en infraroodcabine. Iedere maandagavond zal er zwangerschapyoga gegeven worden. Bij voldoende vraag kunnen er activiteiten voor senioren worden gestart.

Naast de wijkgerichte functie van het centrum is er een multidisciplinaire hulp voor vrouwen met chronische bekken- of rugklachten en voor mensen met overgewicht. Voor patiënten die van ver komen en moeite hebben met reizen is een logeerkamer ingericht op de tweede verdieping. Deze kamer kan eventueel ook verhuurd worden aan mensen die korte tijd in de nabijheid van de ziekenhuizen moeten verblijven. Het pand is helemaal aangepast voor rolstoelgebruikers.

In een apart gebouwtje in de achtertuin komt een medisch fitnesscentrum, dat ook toegankelijk zal zijn voor minder validen. De ruimte wordt ontworpen door architect Job van Splunter, met respect voor de woonomgeving en de tuin: alle bomen blijven staan en het geheel krijgt een natuurlijke uitstraling. Vanaf het buurhuis en de Paulus Buijsstraat zal het vrijwel niet zichtbaar zijn. Er zal aan kleine groepjes medische fitness worden gegeven: een brug naar gezond sporten en bewegen.

De officiële opening zal vrijdag 27 januari om 16.00 uur worden verricht door wethouder Buijing.

**Wijkbewoners, genodigden en andere geïnteresseerden zijn van harte welkom van
15.00 tot 20.00 uur.**

Keerpunt

De razende storm begint te luwen,
het kolkende water komt tot rust;
langzaam hervindt alles zijn contouren:
de zee, de duinen, gebeukte kust.

Het water trekt zich in de zee terug,
onstuitbaar ontstaat er een nieuw strand
met schelpen, golfstructuren, lijn van eb en
vloed
en schaduwen van meeuwewieken op het zand

Familieberichten en verhuizingen

Geboorte, dat zal niemand betwisten, is een heel bijzonder hoogtepunt! Zo'n kind is toch een wonder, elke keer weer. Voor de ouders, voor broer(s) en zus(sen), alles is weer nieuw met zo'n klein kindje, dat zullen alle (jonge en oude) ouders kunnen beamen.

Op 16 oktober 2005 is geboren: Ivo Slootbeek. Ivo is de zoon van moeder Els en vader Ron en het jongste broertje van Simone, Olav en Joost. Ivo is het mooiste broertje van de hele wereld en is een lief schattig jongetje met heel kleine handjes, zeggen zijn grote zus en broers. Ivo heeft een flinke bos haar, groeit als kool en heeft uw redacteur koffie en beschuit met blauw-witte muizen doen aanbieden.

Negen dagen later, op 25 oktober, werd David Tan geboren. David woont op Van Oldenbarneveltstraat 30. Zijn grote broers

Daniël (8) en Sebastiaan () zijn apetrots op hem, en ook zijn ouders Heleen en Arthur zijn heel blij. David was gelukkig wat minder ongeduldig dan zijn broertjes: hij wachtte keurig tot het zijn tijd was, en mocht na de bevalling al gauw gezond en wel mee naar huis.

Bij het ter perse gaan van deze Raadsheer is Gijs de jongste bewoner van de Raadsherenbuurt (Van Oldenbarneveltstraat 22). Gijs is op 16 november geboren "via de keizerlijke weg", zoals zijn vader zegt, en hij is de zoon van Judith Verbij en Alexander Tilli, broer van Max en Renée. Een derde kind in het gezin is een echt 'cadeautje'. En ook weer even wennen na ruim 10 jaar, want Max is al 12 en Renée

(bijna) 11. Max en Renée maken alles heel bewust mee en helpen ook een handje. Gijs heeft even in het ziekenhuis gelegen maar is nu thuis, een blakende baby van 9 pond, die goed van zich kan laten horen.

In het vorige nummer gemist bericht: Het huis op Van Oldenbarneveltstraat 25 is sinds 1 september weer bewoond (na een hele maand keiharde zelfwerkzaamheid) door Jeroen Schutz en Irma Tems, beiden beleidsmedewerker bij het Ministerie van Economische Zaken. Zij hebben hun intrek genomen met hun zoontje Figo (1) en hun 5-jarige Jack Russel terrier-op-pootjes Sam.

Al enige tijd woont de familie Snijders in de Johan de Wittstraat op nummer 28. De plannen waren om binnen enkele maanden dit huurpand te verlaten en te verruilen voor een eigen huis. Het pakte anders uit: de paar maanden werden iets meer dan een jaar. Inmiddels hebben vader Oskar, moeder Lilian en de kinderen Anne (9), Tom (7) en Eva(3) het voormalig Boddaerthuis aan de Hogerbeetsstraat 9 gekocht. Er wordt flink geklust en half januari woont het vijftal in de nieuwe woning. Het Boddaerthuis is verhuisd naar Leiderdorp en is onderdeel van een grotere instelling. De redactie wenst de familie Snijders een aangenaam en langdurig verblijf in de Raadsherenbuurt.

Skysurfen in de speeltuin

Rob van Berge Henegouwen, penningmeester Speeltuin Vogelenwijk

Ik zit nog na te genieten van het wijkfeest. Niet in de laatste plaats vanwege de geweldige veiling door onze eigen Gerard Schelvis!

Het was mij die avond, gelet op het strakke schema, niet meer mogelijk om iedereen te bedanken, vandaar dat ik nu de gelegenheid te baat neem om dit alsnog te doen.

Geweldig bedankt aan eenieder die zijn of haar medewerking heeft gegeven om dit tot een groot succes te maken!

De kwaliteit van de ingebrachte stukken zorgde samen met het enthousiasme van de veilingmeester voor een mooie opbrengst, zodat wij nu ruim € 1.900 kunnen gebruiken voor een nieuw speeltoestel. Wij hebben gekozen voor een 'Skysurf', een uitdagend toestel voor de wat oudere jeugd. In de Speeltuin ligt documentatie ter inzage.

Voor wat betreft de totale renovatiekosten van € 175.000,- heeft de Gemeente Leiden

toegezegd € 90.000,- ter beschikking te stellen. Het te financieren gat blijft dus nog erg groot. Er is inmiddels een toezegging voor een bijdrage van de Stichting Beheer Leids Volkshuis (er wordt gesproken over € 15.000,-). Ook loopt een aanvraag bij de Samenwerkende Fondsen Buitenspelen; er wordt nu bekeken of wij tegemoet kunnen komen aan de eisen van deze club, zonder het bijzondere karakter van onze speeltuin geweld aan te doen. De natuurlijke uitstraling moet te allen tijde blijven gewaarborgd.

Mocht u ideeën hebben om subsidies binnen te halen neemt u dan alstublieft met mij contact op!

Tevens maak ik van deze gelegenheid gebruik om u allen prettige feestdagen toe te wensen en een gezond 2006!

✓ Wie neemt de organisatie over van Kunst in de Kamer? Er heeft zich nog niemand gemeld. Gaat deze mooie traditie verloren??? Graag reacties bij Yvonne Slijkhuis, Johan de Wittstraat 20, tel. 5175855, y.slijkhuis@casema.nl!

✓ Het buurtkoor begint behoorlijk warm te draaien. Zin om mee te doen? Alle stemmen zijn welkom! Aanmelden bij Rianne Boonstra.

✓ In Willibrords Erf, naast het Groene Kerkje in Oegstgeest, hangen, tot begin maart, prachtige schilderijen, gemaakt door asielzoekers. Te zien op werkdagen tot 12.00 uur. Informatie: 5174546. Aanbevolen werk van (ex-)buurtgenoten!

✓ Oud-Fagelstraatbewoonster Truus Serdijn maakte samen met vriendin Margreet Hemelaar een voorleesboek 'Olaf gaat verhuizen'. Het werd op 10 en 14 december officieel gepresenteerd en gesigneerd in Galerie Instock en in de Openbare Bibliotheek, Oegstgeest. Het boekje is in de Oegstgeester boekhandels te koop.

OPA

Iedere eerste dinsdag van de maand wacht ik op u in de Johan de Wittstraat. Nu ik wat langer de tijd neem (meestal sta ik er de hele woensdag ook nog) brengt u mij meer oud papier dan voorheen. Dat gaat goed! Dinsdag 3 januari ben ik er weer, voor de vuurwerkfolders, kerstbijlagen, stukgelezen verhalen enzovoort.

De opbrengst van 2004 is gelijkelijk verdeeld over CliniClowns en Artsen zonder Grenzen. Benieuwd wat het dit jaar gaat worden!

Iedere dag geopend vanaf 9.00 uur
het hele jaar!

Ook geschikt voor
feesten, recepties,
verjaardagen, jubilea
enz.

Houtlaan 100 2334 CL Leiden

071-5153476

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...